

[Frode Jakobsen.]

Det er allerede et gammelt ord, at der findes ikke andre gode vietnamesere end døde vietnamesere. Det er en anden vurdering af farvedes liv end af hvide menneskers liv, og vi er selv blevet grebet af den smitte. Det tror de fleste danskere ikke. Men se på medlidenheden med de nogle hundrede amerikanske krigsfanger i Nordvietnam, som har spredt død og ødelæggelse over et land, som aldrig har generet USA, og som nu er fanger. Deres ulykkelige hustruer har rejst rundt, og de har rørt ikke bare Amerika, men Europa, og det mener jeg er helt i sin orden. Der har bare ikke været en døjt interesse for de hundredtusinder vietnamesiske fanger, som er blevet dræbt, tortureret eller sidder i det, der kaldes tigerbure.

Nu siger man, der er ved at komme en anden tingenes tilstand, der er kommet noget, som man kalder vietnamisering, og det kan måske berolige nogle, men det er da ikke blevet bedre. Det betyder, at man bruger asiater som redskaber, bruger asiater til at slå andre asiater ihjel med, og hvis det kan dulme samvittigheden, ja, så er det netop bevis for racebevidstheden. Vietnamiseringen fremstilles også af udenrigsministeren som en nedtrapping, som en begyndelse til et tilbagetog. Nej, det betyder, at man bruger asiaterne som jordtropper, medens amerikanerne i større sikkerhed fra luften bomber løs på folkene på jorden. Det er da en mærkelig bagvendt forestilling, at det, at amerikanerne ikke går nede på jorden længere, fremstilles, som om de halvvejs er trukket ud, imens de i stedet svæver i helikoptere, undertiden 10 m over jorden, og dræber løs på dem, der går nede på jorden. Vietnamisering betyder nok færre amerikanske soldater, kortere amerikanske tabslister, men det betyder flere dræbte asiater. Det betyder, at to nye lande er draget ind. Det betyder, at nye millioner er styrtet ud i krig.

Jeg sagde, jeg ville tale om Danmark og spørgsmålet om, hvad vi kan gøre. Med i dag er der indtrådt en lysning, for efter det dagsordensforslag, som er blevet fremsat af mit parti og af SF, skulle det da være klart. Der er ikke givet udtryk for det, men der skal kun en smule omtanke til, og det skulle regeringspartierne vel være i stand til at præstere — ikke meget hurtigt, kan vi kon-

statere, og det kan man jo heller ikke vente af konservative partier, men jeg kan ikke se, hvordan regeringspartierne kan afvise den dagsorden.

Dette forslag har været fremme flere gange. Det er blevet afvist af regeringen, og man har især henvist til de nordiske lande, at Danmark måtte ikke stå alene. Finland og Island kan man se væk fra i denne forbindelse, ikke fordi de ikke er lige så gode nordiske lande som de andre, men Finlands begrundelse er den, at det ikke optager forbindelse med noget af de delte lande. Islands begrundelse er, at man kun optager diplomatisk forbindelse med medlemmer af FN. Ingen af de to principper er jo vore. Der bliver altså Norge og Sverige tilbage. Sverige har for længst taget sin stilling, og Norge har, trods hr. Poul Schlüters krumspring, bebudet sin stilling klart.

Man vil ikke stå alene, sagde man. Det er den fare, vi står i i dag, hvis vi ikke hurtigt bestemmer os til anerkendelse af Nordvietnam. Hvis regeringen ikke vil afsløre, at det bare var nogle spillfægterier med de begrundelser, som man hidtil har kørt frem med, så skulle sagen være klar: de tre nordiske landes anerkendelse af Nordvietnam.

Der er et synspunkt, som både udenrigsministeren og den radikale ordfører har fremført, at anerkendelse eller ikke-ankendelse ikke har noget med sympati eller antipati at gøre. Det er kun halvvejs sandt. Den halve sandhed ligger i, at anerkendelse af et land ikke er udtryk for sympati med vedkommende land, men det er da lige så klart, at nægtelse af anerkendelse af et land, som opfylder betingelserne, er udtryk for en uvenlig holdning over for vedkommende land. Den radikale ordfører tordnede mod USA næsten drabeligere, end en anden én kan få sig til. Det kan vel ikke tænkes, at bulderet var så voldsomt, fordi det skulle dække over, at når det kommer til handling, så vil man ingenting?

Både udenrigsministeren og den radikale ordfører anklagede Nordvietnam, fordi det krænkede Laos' og Cambodias neutralitet. Jeg vil sige, at den fordømmelse kan jeg ikke deltage i. Juridisk er der ikke megen mening i det. Laos' og Cambodias neutralitet har hele tiden været en balanceakt. Begge parter har overtrådt den, i Laos dog uden tvivl mest USA, som har hældt væl-